

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej v Ž., zastúpenej JUDr. D., advokátom so sídlom v Ž., proti žalovanému **JUDr. J.**, advokátovi so sídlom v Ž., zastúpenému Mgr. A., advokátom so sídlom v Ž., za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovaného **K., a.s. V.**, so sídlom v B., **o zaplatenie 7 327,44 € (220 746 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 12 C 50/2006, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. apríla 2008, sp. zn. 17 Co 83/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške 243,65 € k rukám advokáta Mgr. A., advokáta so sídlom v Ž., do troch dní.

Vedľajšej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo 14. septembra 2007, č.k. 12 C 50/2006-120 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 220 746 Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej jej žalovaným v dôsledku porušenia povinností advokáta pri jej právnom zastúpení. Žalobkyňu zaviazal nahradit' žalovanému trovy konania. Za nepreukázané označil tvrdenie žalobkyne, že splnomocnila žalovaného nielen na podanie žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 17. júna 2003 (ktorú žalovaný podal a žalobkyňu v konaní úspešne zastupoval), ale aj na podanie žaloby o určenie neplatnosti výpovede z 11. marca 2003 (ktorú žalovaný nepodal, a na jej základe sa pracovný pomer žalobkyne skončil). Vyslovil, že uvedené tvrdenie žalobkyne nemá

opodstatnenie ani v logickej súvislosti so zaplatením zálohy za právne služby žalovaného, ku ktorému došlo až 30. júna 2003, teda v časovej nadväznosti na okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalobkyňa tiež nepreukázala porušenie právnej povinnosti žalovaným, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, zavinenie žalovaného, a riadne nezdôvodnila výšku škody. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 16. apríla 2008, sp. zn. 17 Co 83/2008 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa preukázateľne splnomocnila žalovaného len na podanie žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 17. júna 2003. Konštatoval, že žalobkyňa je v dôkaznej núdzi ohľadne tvrdenia, že chcela viesť aj spor o neplatnosť výpovede z 11. marca 2003, avšak žalovaný ju nepoučil o vhodnosti podania takej žaloby. Keďže v konaní nebolo preukázané protiprávne konanie žalovaného ako prvá z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, nebolo potrebné ďalej skúmať, či žalobkyňi vznikla škoda a v akej výške, pretože zodpovednosť za škodu vzniknúť nemohla (§ 420 Občianskeho zákonníka). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietala „vadné“ posúdenie dôkazov, ktoré viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci oboma súdmi. Tým došlo k porušeniu princípu spravodlivého procesu a práv žalobkyne garantovaných jej čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Uviedla, že súd prvého stupňa nevzal do úvahy niektoré jej tvrdenie a predložené dôkazy. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa z iného než v ňom uvedeného dôvodu, pričom tiež neprihliadol na žalobkyňou uvedené skutočnosti odôvodňujúce jej nárok. Poukázala i na okolnosti súvisiace s už skončeným konaním o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 17. júna 2003, v ktorom ju žalovaný zastupoval. Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa žiadala zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť. Plne sa stotožnil s právnymi závermi súdov o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou. Opätovne zdôraznil, že žalobkyňa ho napriek poučeniu o právnych následkoch nepodania žaloby o určenie neplatnosti výpovede z 11. marca 2003 splnomocnila len na podanie žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 17. júna 2003.

Vedľajšia účastníčka sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobkyňa dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchyľil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka v danej veci namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces zaručeného jej ústavou a dohovorom, dôsledkom ktorého jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a súdy vec nesprávne právne posúdili.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnený tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, že by dovolateľke bolo niektoré z týchto práv odňaté.

K tvrdeniu dovolateľky, že súdy nevykonali niektoré z navrhnutých dôkazov, resp. že nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, dovolací súd uvádza, že o vykonaní toho-ktorého dôkazu rozhoduje súd (§ 120 ods. 1 druhá veta O.s.p.). Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Porušenie práva na spravodlivý súdny proces odôvodnila dovolateľka výhradne nesprávnym právnym posúdením veci prvostupňovým i odvolacím súdom. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ale dáva možnosť konať pred súdom do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením súd nemôže účastníkovi odňať možnosť konať pred súdom, lebo právnym posúdením sa mu neznemožňuje realizácia jeho procesných práv. Nesprávne právne posúdenie veci, ako aj tzv. iné procesné vady konania (ktorými dovolateľka prípustnosť dovolania tiež odôvodnila) sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, sami osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolací súd by sa nimi mohol zaoberať až vtedy, ak by dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je v prejednávanej veci procesne prípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou

úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému a vedľajšej účastníčke vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd preto priznal žalovanému uplatnenú náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcich v právnom zastúpení advokátom. Tarifná hodnota predmetu sporu (§ 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) je 7 327,44 €, z toho tarifná odmena za jeden úkon právnej služby (§ 10 ods. 1 vyhlášky) je 237,34 €. Celkom trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby – písomné vyjadrenie k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky) a náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za tento úkon vo výške 6,31 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky); spolu 243,65 €. Vedľajšej účastníčke dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková